

Neděle 21. po sv. Trojici

1Tm2,1-7

29.10.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, kterýž byl, který jest a který přichází,
od Ježíše Krista, našeho Pána.

Introit:

Usilujte o pokoj toho města, do něhož jsem vás přestěhoval,
modlete se za ně k Hospodinu,
neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.

Píseň: 724

Čtení: Exodus32,1-14

Píseň: 570

Kázání: 1Tm2,1-7

Svědék Pavel posiluje svého syna ve víře – Timotea. Možná i on prožíval ve své mysli zmatek. Na co dát důraz při svém spravování křesťanské obce? Má napomínat, chválit, rozčilovat se, rezignovat, či povzbuzovat ve víře ty, kteří tak jako on hledají Boha? Jsou tak jako my obklopeni světem. Lidmi, kteří žijí podle svých nejlepších přesvědčení. Přesvědčení, která vždy nejsou dobrá pro toho, kdo vyznává Ježíše Krista. Jak se efezský sbor vyrovná s nároky Ježíše Krista? Jak se my vyrovnáme s nároky světa a Ježíše Krista? Jde překračovat hranice sem a tam? Nebo se uzavřít před světem? Mám za to, že ani jedna z těchto variant není dobrá.

Nuže: *Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.* To prvé, co nás napadne, je zděšení: máme se modlit za vůdce Hamasu, za vůdce Ruska? To přece po nás nikdo nemůže chtít. Takoví lidé si nezaslouží ničeho dobrého. Nechme zatím tento provokativní prvek. I za doby apoštola Pavla pax romana nebyl žádný med.

Nezapomeňme, co je na prvním místě: modlitby. Tedy přímé vstoupení do vztahu s Bohem. Na prvním místě je tedy osobní, zainteresovaný vztah k Bohu nebes i země, k Hospodinu.

Nebylo by jednoduché napsat jen modlitby? Proč tak pestrý výběr? Domnívám se, že je to proto, abychom nezapomínali na všechny oblasti církevního i veřejného života. Za ty je totiž modlitebník spoluzodpovědný s ostatními křesťany.

Tak tedy *prosby*: ... *za všechny lidi i vládce*. Hned se někdo zeptá, za co prosit? A jsme hned u křesťanské svobody. Není zde vyjmenován katalog proseb. To záleží na našem vztahu s Bohem. Kolik důvěry, kolik víry v Boha máme, abychom prosili za spásu svoji a svých přátel i nepřátel.

Přímlyvy: ... *za všechny lidi i vládce*. A opět, není zde katalog přímlyvných modliteb. Za koho se máme přímlyvat, to je v závěru tohoto napomenutí i povzbuzení. Nezapomínat na ty vládce hodné i nehodné, na ty, kteří mají v rukou život náš i všech. Jsme všichni spojené nádoby; nelze vytvořit jen svoji sociální bublinu a co je mimo ní nesledovat, nemít na srdci. Nemusíme se právě s tím vším nechat zhroutit, znehybnět. Křesťan má neobyčejnou výsadu; může všechny starosti a trápení světa vložit do přímlyvu s láskou k člověku, s vírou v moc Boží, a s nadějí o slyšení i vyslyšení našich proseb.

Děkuvzdání: ... *za všechny lidi i vládce*. Vděčnost, dík. To patří k životu křesťana. Bůh si zaslouží poděkování za to dobré i za to zlé. Za všechno, co nám Bůh v Ježíši Kristu dal.

Nyní se dostáváme k tomu, proč to pisatel tohoto listu píše, abychom se modlili. Svědku víry jde o zbožnost. Jak jsem řekla na začátku kázání. Zbožnost v pojetí svědka víry je modlitební zápas o všechny lidi. Proč tomu tak je, je Boží vůle, která chce spasit, tedy zachránit, všechny. Církev není exkluzivní skupinka posledních mohykánů. Je pro všechny, tedy vládce, politiky, prosté i bohaté lidi, malé velké, prostě všechny. Těm všem, za ty všechny se má křesťan modlit, aby *všichni lidé došli spásy a poznali pravdu*. Tedy naším zbožným životem lidé mají poznat spásu – tedy jak se zpráva o záchraně našeho života podepsala na našem konání a jednání. Dalším atributem je pravda, pravda o lidském životě. A dostáváme se k tomu podstatnému.

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. Tak tedy máme jediného, jedinečného Boha. K němu máme upínat svoji zbožnost, své modlitby, vše, co zakrýváme před druhými, před světem.

Tento jedinečný Bůh se stal konkrétním, hmatatelným a zjevným v *člověku Ježíši Kristu*. To už není jen nějaké virtuální, imanentní přemýšlování o Bohu. *Člověk Ježíš* byl jedním z nás. Na svém životě poznal, co to je být člověkem se vším všudy. Solidarizoval se s člověkem do té míry, že zemřel docela příšernou smrtí. Tak dalece až jeho solidarizace s člověkem zašla. Takto jediné a jedinečně žil *člověk Kristus Ježíš svůj život*. Proto se může stát *prostředníkem*. Někým, kdo může zprostředkovat náš život jedinečnému Bohu v nebesích. On ví, a tak může stát v nebesích vedle jedinečného Boha, a tak nás, vládce, no prostě všechny lidi obhajovat, prosit za nás, tak jako za toho po pravici na kříži.

Pavel se cítí hlasatelem, heroldem této převratné zprávy. Říká, že tato zpráva je pravdivá, *nelže*. Tedy tato zpráva o člověku jménem Ježíš Kristus je centrem naší zbožnosti, vztahu k jedinečnému Bohu. To, že to má za následek mravný život, podle Tory, je důsledkem naší víry: uvěřili jsme, že *člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny*. Tedy tato zpráva se týká všech.

Pane, Kriste Ježíši, který se za nás v nebesích přímlyváš, prosíme: nechť vedeme zbožný, tichý, opravdový život před tebou a všemi lidmi. Prosíme o Ducha svatého, aby nás v tomto úkolu posiloval a vedl.

Amen.

Píseň: 715

Poslání:

Stůjte tedy `opásání kolem beder pravdou,
obrnění pancířem spravedlnosti,
obuti k pohotové službě evangeliu pokoje`
a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého.
Přijměte také `přílbu spasení` a `meč Ducha, jímž je slovo Boží`.

Požehnání:

Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi.

Píseň: 757